

Adunarea

Ce este strângerea laolaltă a credincioșilor?

Willem Johannes Ouweneel

© EPV, Online începând de la: 08.10.2018, Actualizat: 08.10.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Nota redacției:

Acest articol este traducerea notiței unei predici pe care autorul a ținut-o cu mulți ani în urmă în Olanda și a apărut în Editura EPV publicată în caietul special (numărul 1) din seria *Was lehrt die Bibel?*

Verset călăuzitor: Matei 18.20

Matei 18.20: Pentru că unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, acolo Eu sunt în mijlocul lor.

Dragi prieteni,

Când vă veți duce în seara aceasta acasă, veți spune probabil „nu am înțeles bine cine sunt acești oameni ai ‚Adunării’ și ce fac în localul lor de Adunare. Dar un lucru l-am înțeles, că la acești oameni este vorba de *o Persoană*, de Domnul Isus Hristos”. Dacă veți lua aceasta cu voi, atunci expunerea aceasta a atins o țintă importantă. A presupune că este vorba numai de oameni, este o mare eroare. Noi suntem creștini, deci oameni, care stau în legătură cu *un Om*, care stă pe scaunul de domnie al lui Dumnezeu, glorificat la dreapta lui Dumnezeu, după ce El a făcut lucrarea pe cruce. El se coboară personal, ca să fie în mijlocul nostru, atunci când noi ne strângem laolaltă. Face El aceasta, pentru că noi suntem creștini așa de *buni*, sau pentru că noi am făcut multe lucruri mult mai bine decât ceilalți creștini? Nu, El o face *dinpricina Numelui Său*, din cauza credincioșiei și harului Lui, care nu vor înceta niciodată, nici după mai bine de 1900 de ani de creștinism, în care s-au petrecut așa de multe lucruri deplorabile. El rămâne același până în veșnicie.

Cine aparține „Adunării”?

Și-a făcut Domnul Isus deja locuință *în inima ta*? Aceasta este prima întrebare cu care noi avem a face. Ce sens are să discutăm despre ce este Biserica, dacă tu nici nu știi, dacă tu aparții acestei Biserici. Mă refer la Biserică, așa cum este ea numită în mărturisirea de credință, la *o Biserică* creștină, „Adunarea tuturor credincioșilor adevărați” de pe pământ, fie ei evanghelici sau catolici – dacă Îi aparținem numai Lui, Celui care a murit pe cruce. Decisiv este, că noi l-am mărturisit păcatele și în necazul sufletului nostru am recunoscut înaintea Lui, că suntem păcătoși pierduți înaintea lui Dumnezeu, și am primit Cuvântul Său, care spune unor astfel de oameni: „Eu am luat asupra mea pe cruce, în orele de întuneric, când Dumnezeu a trebuit să reverse asupra Mea judecățile Sale, pedeapsa pentru tot răul.” Dacă ai cunoscut în felul acesta pe Domnul Isus, atunci apartenența ta la o părtășie bisericească nu are nici o influență asupra mântuirii tale veșnice. Atunci cel mai important lucru este, că tu Îi aparții. Am auzit de mai multe ori oameni discutând cu privire la ce este de fapt Biserica. Și când am întrebat pe acești oameni: „Aparții tu acestei Biserici generale, îi aparții tu prin credința în Domnul Isus?”, deseori ei mi-au rămas atunci datori cu un răspuns pozitiv. De aceea aceasta este întrebarea cu care trebuie să începem: cunoști tu pe Domnul Isus? Ai mers tu cu păcatele tale la Dumnezeu? Ai mărturisit tu vreodată lui Dumnezeu, Creatorul tău, care odată va fi Judecătorul tău, cine ești? Nu este suficient să spui: „Mă rog în fiecare zi și citesc Biblia. În afară de aceasta merg în fiecare duminică la Biserică.” Cerul nu se poate cumpăra cu astfel de „lucrări bune”!

Întrebarea este: ai fost tu la crucea Golgota? Ai văzut tu acolo cine ești, cu toate faptele tale „bune”? *Acolo* vezi cum gândește Dumnezeu despre oameni, când Dumnezeu a trebuit să încarce pe Fiul Său preaiubit cu toate păcatele pe care le-au făcut toți aceia care vor crede în El. Fiul Său, despre care El putea să spună că Își găsește toată plăcerea în El, a trebuit să moară pentru păcatele mele. Vedem acolo, cine suntem noi: așa de răi, că Dumnezeul cel sfânt a trebuit să-Și întoarcă fața de la Hristos, atunci când acesta a purtat povara păcatelor noastre. Dumnezeu nu poate avea nicio legătură cu păcatul. Așa este de grozav păcatul în ochii Lui.

De aceea este necesar ca tu, dacă vrei să înțelegi ceva din ce este Biserica, „Adunarea”, în adevăratul sens al cuvântului, *tu însuși* trebuie să aparții acestei „Adunări a tuturor credincioșilor creștini”. Atunci ești proprietatea Domnului Isus.

Biblia ca etalon

Chiar și atunci când aparții Domnului Isus, prin aceasta nu vei ști ce este Adunarea, căci sunt sute de mii de credincioși pe pământ, care prin faptul că și-au mărturisit vina și au acceptat ce a făcut Domnul Isus, au devenit copii ai lui Dumnezeu și Îi aparțin pentru prezent și pentru eternitate. Ei cântă *împreună* cu noi cântările, pe care noi avem dreptul să le cântăm, *dar* nu știu ce învață Biblia despre Biserica Dumnezeului celui viu. Nu este suficient, că ești credincios. Dacă vei uita tot ce vei auzi în seara aceasta aici, totuși trebuie să reții aceasta: oamenii, care se strâng aici, nu cunosc un alt etalon pentru gândurile lor cu privire la Biserica lui Dumnezeu, decât Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia! Singurul fir călăuzitor pentru noi este Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru creștinii de astăzi este tot așa de important ca și acum 2000 de ani. Despre ce scrie apostolul Pavel, de exemplu Corintenilor, cu privire la ordinea în Biserică, el spune, că aceasta nu are valabilitate numai pentru Corinteni, ci este valabil pentru toți creștinii, oriunde s-ar afla ei! Citește, te rog, 1 Corinteni 1.2 și compară aceasta cu 1 Corinteni 4.17; 7.17; 14.34.

Exact aceasta avem noi nevoie în secolul 20! Noi nu trebuie să începem să ne gândim împreună, ce este cel mai bine de făcut în anumite împrejurări! Nu, noi trebuie să facem, ce au spus așa de insistent diverși apostoli la sfârșitul vieții lor; să ne reîntoarcem înapoi la cuvântul apostolilor. (vezi 1 Ioan 2; 2 Petru; Epistola lui Iuda; 2 Timotei 2). Să nu ne reîntoarcem la „Wittenberg”, ci la apostolul Pavel, la Petru și la Ioan! Aceasta înseamnă: înapoi la Cuvântul lui Dumnezeu. Pe baza acestui fir călăuzitor putem să știm, unde și cum trebuie să se strângă credincioșii astăzi. Cuvântul lui Dumnezeu este în privința aceasta *singurul* fir călăuzitor. Dacă auzi ce spune Cuvântul lui Dumnezeu despre strângerea laolaltă, atunci vei ști ce este așa-numita „Adunare”, deci oamenii, care în genere sunt numiți „Adunare”. Cuvântul „Adunare” este de fapt foarte simplu un alt cuvânt pentru „Biserică”, sau „comunitate”. Aceasta înseamnă, că de exemplu Adunarea din Utrecht cuprinde nu numai oamenii care se strâng duminică într-un anumit local din Utrecht, din fericire nu! Adunarea credincioșilor din Utrecht cuprinde pe *toți* credincioșii, care locuiesc în Utrecht. Aceștia sunt mult mai mulți decât aceia care se strâng într-un anumit local al acestui oraș! Toți cei din Utrecht, care cunosc pe Domnul Isus ca Salvatorul și Mântuitorul lor, aparțin Adunării lui Dumnezeu, care este în Utrecht.

Dacă cercetezi în Biblie, să afli înțelesul cuvântului „Biserica” sau „Adunare”, atunci vei găsi, printre altele, aceste două înțelesuri: *unul* este, că „Biserica” cuprinde pe toți credincioșii de pe pământ. Toți credincioșii de pe pământ, toți care aparțin Domnului Isus, oricare ar fi părtășia bisericească căreia îi aparțin, alcătuiesc împreună Adunarea generală unică a credincioșilor, care este pe pământ. Al doilea înțeles este, că în fiecare localitate este o „Adunare”. „Adunarea în x” este o parte mică a acestei Adunări mari de pe pământ. Credincioșii din X constituie „Adunarea lui Dumnezeu”. Să reținem bine acest lucru, căci este foarte important.

Cum devine vizibilă unitatea credincioșilor?

Dar se impune o întrebare. Vei spune: „Este foarte frumos, că toți credincioșii din localitatea X constituie o Adunare, dar cum putem să vedem aceasta? Prin ce se exprimă aceasta? *Aici* este un credincios, *acolo* este cineva care poate să confirme mântuirea sa în Hristos. Niciunde însă nu devine vizibil, că ei constituie o unitate, și anume „Adunarea din localitatea x”. Este foarte jalnic, că această unitate nu se vede, căci „Adunarea” constă din aceia, care aparțin Domnului Isus în locul X. În afară de aceasta ei sunt radical despărțiți de tot ce aparține diavolului și încă mai stă sub puterea păcatului. Dumnezeu vrea ca unitatea acelor care Îi aparțin, să devină vizibilă pe pământ. În privința aceasta Scriptura dă indicații. Dacă credincioșii din locul X vor să arate unii altora și lumii că ei aparțin împreună, ei pot găsi în Biblie, cum poate să fie posibil așa ceva. Dacă vei cerceta întreg Noul Testament, eu cred, vei vedea următoarele: într-adevăr sunt multe mijloace, prin care fiecare credincios în parte poate să arate, că ei aparțin împreună. Dar Biblia numește numai *un mijloc*, prin care noi putem să dăm expresie vizibilă unității *Adunării*. Dumnezeu în harul Său a dat ceva, prin care noi putem să arătăm, că noi toți alcătuim *un singur* trup al lui Hristos, o Casă a lui Dumnezeu pe pământ. Acest mijloc îl găsim în 1 Corinteni 10; unitatea credincioșilor devine vizibilă, atunci când ei se strâng! Și anume, în mod deosebit, atunci când ei se strâng la Masa Domnului. Prin aceasta nu se înțelege o masă obișnuită, din lemn, ci masa spirituală, la care se servește Cina.

Cu privire la Cină sunt multe păreri greșite! Dacă vei întreba pe un credincios oarecare, la ce servește Cina, poți să te aștepți la tot felul de răspunsuri. Unele din aceste răspunsuri vor fi cu siguranță următoarele: „Ca să-mi întăresc credința”, sau: „Ca să mă zidesc în Domnul”, sau altele asemănătoare. Dar nicidecum nu acesta este înțelesul Cinei! Unde găsești tu aceasta în Cuvântul lui Dumnezeu? La ce servește Cina poți auzi de la Domnul Isus Însuși. El nu a spus în noaptea de Paște: „Faceți aceasta, ca să vi se întărească credința”, ci El a spus: »Faceți aceasta în amintirea Mea.« Deci: ca să vă gândiți la Mine! Când suntem adunați duminică dimineața, în primul rând nu este vorba de ceea ce primim *noi*, sau dacă *noi* suntem binecuvântați și zidiți (cu toate că Domnul Isus face întotdeauna aceasta, atunci când noi suntem preocupați cu El), ci dimpotrivă, El ne spune în fiecare duminică: »Faceți aceasta spre amintirea Mea.« El dă aceste semne vizibile ca sprijin de aducere aminte, ca astfel noi să ne amintim prin aceasta de suferința și moartea Sa, de tot ce El a făcut pentru noi. El știa că noi vom fi recunoscători, dar și că noi uităm foarte des și foarte repede, ce a făcut El pentru noi. De aceea El ne-a dat aceste mijloace vizibile.

În afară de aceasta Cina are și o a doua însemnătate, pe care o găsim de asemenea în 1 Corinteni 10. Apostolul Pavel scrie acolo, că credincioșii din Corint, când erau adunați laolaltă,

au văzut pâinea în mijlocul lor. Când ei au frânt această pâine, ei s-au gândit la moartea Domnului Isus. Dar, spune apostolul Pavel, pâinea mai are și o a doua însemnătate. Pâinea este un întreg. *O pâine* stă pe masă, nu o farfurie cu tot felul de bucățele, ci o pâine. Această *o pâine* este simbolul faptului că voi, Corintenilor, sunteți *un trup*. Așa cum părțile componente ale trupului nostru sunt legate unele de altele și alcătuiesc un trup, și aparțin împreună, tot așa și voi ca credincioși aparțineți împreună. Prin ce exprimați voi aceasta? Prin aceea că voi ca credincioși vă strângeți laolaltă. Această *o pâine* este simbolul unității voastre. Și voi toți rupeți o bucățică din această pâine.

Aceasta este o rânduială importantă! Cum pot să arate acești 1000 sau mai mulți credincioși din locul X, că ei aparțin împreună? Prin frângerea pâinii exprimă, că ei constituie o unitate, exact așa cum pâinea de acolo de pe masă constituie o unitate. Aceasta este frumos, dar atunci trebuie să aibă loc corespunzător cu Scriptura! Aceasta este important. Imaginează-ți, că acești 1000 de credincioși devin delăsători în această privință. Imaginează-ți, că ei ar invita pe oricine, să ia parte împreună cu ei la frângerea pâinii! Sau conștienți permit chiar necredincioșilor, sau aceloră, care trăiesc în păcate evidente, să ia parte la Cină! Va mai fi atunci Cina expresia unității *credincioșilor*, dacă necredincioșii ar sta împreună cu ei și ar frânge pâinea? În mod sigur, nu!

Nicio biserică a poporului

Aceasta este o chestiune serioasă. Nu cei ce sunt membrii unei anumite comunități au dreptul la Cină, ci toți care au o credință vie în Domnul Isus. Aceasta este deosebit de important. Unul dintre lucrurile cele mai triste ale istoriei Bisericii protestante este, că a depus eforturi să creeze asociații mari în fiecare țară, care au unit în ele cât se poate de mulți membri și a adus la Cină cât s-a putut de mulți oameni. Când credincioșii Adunării din localitatea X se strâng, ca să frângă pâinea, ei sunt răspunzători să ia seama cine vine acolo. Apostolul Pavel spune: voi nu puteți să faceți masa Domnului o masă a demonilor. Este masa Domnului. Numai aceia care aparțin Domnului au voie să vină acolo. Dacă credincioșii sunt indiferenți și nu mai recunosc pe Domnul ca Domn și permit oricui să ia parte la Cină, atunci nu mai este masa Sa. Atunci Domnul trebuie să plece, așa cum noi găsim deseori în istoria Vechiului și Noului Testament. Domnul pleacă, dacă noi aducem masa Lui în legătură cu răul. Căci unitatea trupului este și unitatea *Duhului*, spune Efeseni 4. La această masă trebuie mers *călăuzit de Duhul*. Numai aceia sunt bine veniți, care au o credință vie în Domnul Isus, care pe baza lucrării Sale au devenit copii ai lui Dumnezeu și au primit Duhul Sfânt. Numai cei care posedă Duhul constituie unitatea Duhului.

Nicio sectă

Noi putem să facem două greșeli capitale, pe de o parte prin aceea că permitem să ia parte oricui, care a semnat actul mărturisirii de credință, chiar dacă noi suntem siguri că la el nu există nicio credință vie în Domnul Isus Hristos, sau dacă știm că persoana respectivă nu are un stil de viață bun, sau se ține strâns de învățăturile greșite referitoare la Persoana lui Hristos, sau alte lucruri greșite. Un pericol este acela, că noi permitem prea multe. Mai există un alt pericol, și anume, că noi spunem: „Cum, să permitem oricum oricărui credincios? Toți credincioșii? Nu merge aceasta puțin prea departe? Nu trebuie cel puțin să fim una cu privire

la tot felul de învățături ale Scripturii: despre botez, despre prorocie, despre organizarea bisericească?” Trebuie cu adevărat să fim una cu privire la tot felul de întrebări, care nu au nimic a face cu întrebarea, dacă suntem sau nu *credincioși*? Se poate astfel pe de o parte să fi prea larg, iar pe de altă parte să fi prea restrâns. În felul acesta se pot exclude oameni, deoarece ei nu-și pun semnătura sub lucruri, pe care noi înșine (și nu Scriptura) le-am făcut condiții de admitere. În acest caz ești un sectant. Atunci nu se dă expresie unității *tuturor* credincioșilor din localitatea X, căci conștient se exclude o parte a credincioșilor, deoarece se spune, că ei trebuie să fie una cu formulările *noastre* și cu mărturisirea *noastră* de credință. Se spune deseori despre multele grupări creștine mici, că sunt secte. Dar ști tu ce este de fapt o sectă? O sectă este, după învățătura Bibliei, o partidă de adepți, este posibil ca ei să fie creștini adevărați, dar care se iau după anumite persoane sau pun anumite condiții dure pentru admiterea la Cină, condiții, pe care Biblia nu le cunoaște. Biblia cunoaște numai o *condiție*: cineva trebuie să fie credincios și, în afară de aceasta, el nu trebuie să trăiască într-un rău moral sau învățătură fundamentală greșită. Vezi tu, căci tocmai de aceea toate comunitățile creștine, chiar și marile Biserici, care pun condiții omenești pentru admiterea la Cină, sunt *secte* din punctul de vedere al Bibliei?

Noi putem să fim prea deschiși, și putem să fim prea strâmți.

Care este drumul biblic? Pe de o parte noi trebuie să avem părtășie cu toți care aparțin Domnului Isus, dar numai cu aceștia. De aceea trebuie să ne păzim, ca să nu vină necredincioși sau să pătrundă răul evident, sau învățătura greșită, care lezează sfințenia Mesei Domnului. Pe de altă parte trebuie să veghem, să nu excludem niciun om, al cărui loc este la Masă, chiar dacă el gândesc altfel despre botez, sau despre prorocie, sau despre organizarea bisericească, etc. Cine sunt eu, ca să pun condițiile *mele*, cine să ia parte *cu mine* la Cină? Sunt eu gazda, sau Domnul Isus este gazda? El admite practic pe oricine este curățit prin sângele Său și care și din punct de vedere practic ca credincios s-a curățit, care singur se verifică mereu și se curăță și în felul acesta merge la Cină. Domnul Isus nu face nicio diferențiere între credincioșii care au gânduri diferite cu privire la tot felul de adevăruri secundare.

Cum ne strângem?

Dar aceasta nu trebuie să însemne, că puncte, cum ar fi de exemplu felul în care ne strângem ca Adunare, nu au nicio importanță în sine însuși! Fără îndoială este una din cele mai importante condiții, când credincioșii au intenția să se strângă într-un anumit loc, ca ei să se strângă într-un mod *spiritual*. Este unitatea Duhului, căreia ei îi dau expresie. Deci felul în care se strâng trebuie să fie *spiritual*. Domnul Isus spune femeii samaritence, că oricine se închină Tatălui (și aceasta poate s-o facă oricine care cunoaște pe Tatăl ca Tatăl al *său*), trebuie să l se închine în Duh și adevăr, deci într-un fel spiritual și adevărat – nu cu ajutorul anumitor reguli, care amintesc de prescripțiile care erau în Israel, nu prin liturghii și rânduiri, care le-au inventat oamenii, ci într-un mod spiritual. Deci, nu călăuziți de prescripții omenești, ci călăuziți de Duhul lui Dumnezeu. Duhul este cel care trezește în inimile noastre sentimente de laudă, de mulțumire și de adorare. Este de asemenea Duhul, care ne dă putere să îmbrăcăm aceste sentimente în cuvinte. Și este Domnul Isus, care are autoritate în mijlocul Adunării Sale, și El exercită această autoritate prin Duhul Său.

Am spus, că noi trebuie să venim în Numele Domnului Isus (Matei 18,20). El a spus: »Acolo unde doi sau trei sunt adunați în (textual: în spre) Numele Meu, acolo Eu sunt în mijlocul lor.« *În spre Numele Său* înseamnă: spre El, al cărui »Nume este mai presus de orice nume«, care a primit toată autoritatea de la Dumnezeu. Atunci nu mai trebuie să ne strângem ca să stabilim noi *înșine* regulile! Imaginează-ți că ai veni la mine acasă și ai stabili regulile cum să decurgă lucrurile în casa mea. Nu sunt eu gazda? Eu sunt stăpân în casa mea. Tot așa este și în casa lui Dumnezeu. Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu, are acolo autoritate. El este Domnul casei. Când noi ne strângem duminică dimineața, noi nu avem nicio prescripție iudaică, nicio liturghie, care amintesc de timpul când Duhul Sfânt nu locuia încă pe pământ. Acum închinarea nu mai are loc prin lucruri exterioare, ci prin Duhul lui Dumnezeu aducem lauda, mulțumirea și adorarea. Atunci noi, dacă suntem strânși ca Adunare, trebuie să fim acolo conștienți că numai El are toată autoritatea, El, Cel care este în mijlocul nostru. Numai El este cel care prin Duhul Său dă naștere la gândurile din mijlocul nostru, care sunt bune și de folos. El este Cel care îndeamnă pe frații, care să rostească o rugăciune sau prin care El vrea să zidească Adunarea. Căci El știe, cine este cel mai potrivit instrument pentru duminica aceasta, ca să slujească Adunării. Fratele nu știe, că el „este la rând” și nici nu știe despre ce text să vorbească. Aceasta o va hotărî Domnul, căci Domnul cunoaște nevoile. El are toate lucrurile în mâna Sa.

O cale în sciziuni

Pentru ce stau eu acum aici, ca să spun ce ar trebui de fapt să facă Adunarea din locul X? Ea tot nu face! Cei 1.000 sau 10.000 de credincioși din localitatea X nu se strâng în felul acesta. Unul s-a gândit, că în afară de apartenența lui la Adunarea lui Dumnezeu ar mai trebui să fie și membru acestei sau acelei asociații creștine, iar unul sau altul s-a legat de una sau alta din secte. Deci noi suntem totuși împrăștiati și nu mai putem să dăm expresie unității trupului lui Hristos. Unul șede aici, iar altul șede acolo. Aceasta este o situație tristă și serioasă. Nu știi câte părtașii religioase diferite sunt în locul acesta, dar fără îndoială sunt o mulțime. Este aceasta potrivit cu gândurile Domnului? Aceasta *nu este* potrivit cu gândurile Sale. Este o chestiune îngrozitoare, că trupul nu se mai vede în exterior. Lăuntric există desigur, căci noi formăm și mai departe un tot. Oricine are Duhul lui Dumnezeu este legat cu toți ceilalți credincioși, care posedă același Duh. Noi am fost botezați printr-un Duh ca să alcătuim *un trup* (totodată „forțați împreună”), spune epistola întâia către Corinteni (1 Corinteni 12.13). Noi aparținem împreună, chiar dacă aici stăm înapoia diferitelor ziduri de Biserică. Dar nu este potrivit cu gândurile Domnului, ca noi să fim risipiți în diferite Biserici. Gândurile Sale sunt, ca noi, în baza faptului că suntem uniți într-un trup, să dăm expresie acestui fapt. Și noi facem aceasta la Masa Lui, unde El este la mijloc.

Sunt creștini, care au recunoscut că „nu este bine ca bisericile să fie așa despărțite. Noi trebuie să ne vizităm reciproc.” În felul acesta după război a luat naștere o mișcare, numită ecumenism, care s-a silit să unească pe toți care mărturisesc că sunt creștini. Dar este aceasta intenția lui Dumnezeu, „să se unească adepții”? Trebuie noi toți, care mărturisim că suntem creștini, să ne unim, chiar dacă cei mai mulți nu posedă credința vie în Domnul Isus Hristos? Sunt țări (de exemplu țările scandinave) unde mai mult de 90 de procente din locuitori sunt lutherani. Crezi tu că toți aceștia sunt credincioși? Și cu toate acestea toți sunt membrii ai mișcării ecumenice. Este aceasta soluția, ca toți cei care se numesc creștini să fie

adunați într-o grămadă? Aceasta nu dă naștere la o unitate de credincioși, ci la o unitate de biserici. Și greșeala este tocmai aceste asociații bisericești! Aceasta nu a fost niciodată voia Domnului! Noi trebuie să ne despărțim de acestea. Trebuie să ne reîntoarcem înapoi la Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta este soluția! Noi nu trebuie să lipim ceea ce noi am sfărâmat. Noi trebuie să începem de la început. Trebuie să avem dorința după minunile Bibliei, după minunile Noului Testament.

Nici în secolul 20 Biblia nu ne lasă pe seama soartei noastre! În scrisorile apostolului Pavel găsim cum trebuie să se deruleze lucrurile în Adunare. Probabil că tu spui: „Da, aceasta a fost așa în condiții normale! Dar există astăzi, în secolul 20, după ce creștinătatea este fărâmițată și despărțită, o soluție?” Da, Domnul Isus a arătat o cale *și pentru timpul acesta*. El a știut ce va veni. Lucrurile nu l-au scăpat Domnului din mână. Prin apostolii Lui a lăsat să se scrie, cum va arăta în Adunare scurt timp înainte de venirea Lui. Diverse locuri din scrisorile Noului Testament se pot cita, ca să se descrie starea din Adunare scurt înainte de venirea Domnului Isus, deci în timpul în care noi trăim. Aceasta este o temă pentru sine. Domnul Isus este gata să vină! El Însuși a spus: »Dar când va veni Fiul Omului, va găsi El credință pe pământ?« (Luca 18.8). Creștinătatea va decădea tot mai mult de la El, a spus El. În cele din urmă va ajunge la această decădere, sub conducerea lui antihrist, când va tăgădui fundamentul credinței creștine, pe Tatăl și pe Fiul. El a știut aceasta mai dinainte. El a arătat fiecăruia un drum prin acest haos, exact pentru timpul acesta. El ne arată drumul, chiar dacă totul este la pământ și creștinătatea este fărâmițată în tot felul de părtășii, asociații și biserici.

Dacă ar trebui să ne sfătuim cu mintea noastră, am putea spune: „Să ne ținem strâns de Cuvânt, în locul unde ne găsim!” Fără îndoială sunt credincioși care aparțin unui sistem, unei asociații sau unei biserici, despre care ei știu foarte bine, că acolo nu sunt membrii născuți din nou, despre care știu că acolo sunt preoți, care cu învățătura lor subminează Cuvântul lui Dumnezeu, vestind lucruri care lezează Persoana Domnului Isus și lucrarea Sa. Și cu toate acestea sunt mulți dintre acești credincioși care spun: „Noi, personal, trebuie să rămânem credincioși Cuvântului pe care l-a dat Dumnezeu, și personal să fim o mărturie. Mai ales, noi nu trebuie să plecăm, ci trebuie să rămânem acolo unde suntem, ca să alcătuim un fel de echilibru.” Aceasta este spus foarte frumos, dar aceasta nu este întrebarea: „Doamne, ce vrei Tu, ca să facem noi?” Care sunt gândurile Tale? A spus Domnul undeva în Cuvântul Său: „Rămâneți acolo unde sunteți, oricât de stricat ar fi locul acela”? Dimpotrivă: »Oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de fărădelege« (2 Timotei 2.19). Și mai departe:

2 Corinteni 6.14 – 7.1: De aceea, ieșiți din mijlocul lor, și depărtați-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic.

»Ieșiți!«

Aceasta rămâne valabil. Când poporul Israel a fost complet stricat, scurt timp înainte de captivitatea babiloniană, Dumnezeu S-a adresat unuia dintre puținii, care au rămas credincioși și i-a zis: „Ieremia, ieși, desparte-te de acest popor. Așează-te pe un loc deosebit, ca să nu te strici din cauza necurăției poporului. Și dacă îți vor zice: „Ieremia, vino, te rugăm, înapoi la noi; aici poți să fi o binecuvântare, dacă rămâi la noi; pentru ce te desparti? Nu ajută

la nimic, situația nu devine mai bună, rătăcirea devine și mai mare!” – atunci Dumnezeu spune în Ieremia 15.19, ca Ieremia să nu se reîntoarcă la ei: »Ei să se întoarcă la tine, nu tu să te întorci la ei (la locul, pe care într-adevăr Dumnezeu l-a dat inițial, dar pe care poporul acesta l-a stricat).«

Găsim și în Apocalipsa 18.4 un principiu, care este valabil în orice timp pentru poporul lui Dumnezeu:

Apocalipsa 18.4: leșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei!

Vei spune, că este un pas greu, s-o rupi cu biserica, este posibil chiar să rupi relația cu membrii familiei, cu prietenii și cunoscuții, probabil cu oamenii tăi de afaceri, căci toți aparțin aceleiași sistem religios ca și tine și se află într-un loc unde răul câștigă tot mai mult teren. Dar întrebarea nu este, dacă aceasta este simplu, ci întrebarea este: „Vrem noi să ascultăm, sau nu?” Așa este astăzi, și așa a fost și în trecut. Când apostolul Pavel a ajuns la sfârșitul vieții sale, a scris în 2 Timotei 4.16, că toți creștinii din Asia l-au părăsit. Aceasta a fost îngrozitor pentru el. Toți credincioșii, sau toți cei care erau numai adepți, aceasta nu schimbă cu nimic lucrurile, l-au părăsit. Ei nu voiau să meargă pe drumul, pe care el a mers ca martor al Mântuitorului. Acolo începe decăderea. Acolo începe, ce în zilele noastre a ajuns la maturizare deplină. Apostolul Pavel scrie fiului său spiritual, și nu la o Adunare. Când a început timpul de decădere, dragă frate, atunci noi nu trebuie să începem cu Adunarea în totalitatea ei. Atunci tu trebuie să te duci la fiecare *din* Adunare, care mai este încă gata să asculte ce spune Cuvântul lui Dumnezeu. *Fiecare* în parte este și în această seară apelat! Domnul întrebă pe fiecare: „Vrei să ascuți de Cuvântul Meu?” Apostolul spune în 2 Timotei 2.20, că noi trăim într-un timp, în care în Casa lui Dumnezeu sunt atât vase de cinste, cât și vase de necinste.

2 Timotei 2.20,21: Dar într-o casă mare nu sunt numai vase de aur și de argint, ci și de lemn și de lut; și unele sunt spre onoare și altele spre dezonoare. Deci, dacă cineva se va curăți pe sine însuși de acestea, va fi un vas spre onoare, sfințit, folositor stăpânului, pregătit pentru orice lucrare bună.

„Vase” – mobilă sau mobilier, am spune noi astăzi. Creștinătatea este o »casă mare«, în care sunt vase spre onoarea Domnului, și vase care sunt spre dezonorarea Lui. Trăim într-un timp, în care uneori nu mai putem diferenția, cine Îi aparține. Dar Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Săi. Eu deseori nu pot să diferențiez, așa de mare este decăderea. Dar eu pot să diferențiez, dacă cineva, care spune că este creștin, se depărtează de fărădelege. Și dacă el nu face aceasta, atunci el este un vas de necinste (fie că el este credincios, sau necredincios), și atunci eu trebuie să mă despart de acești mărturisitori. Numai așa eu pot să fiu un vas de cinste, sfințit, folositor pentru Stăpânul casei, capabil pentru orice lucrare bună, împreună cu toți care cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată. Aceasta este învățătura clară din 1 Timotei 2!

Ceva asemănător găsim în Evrei 13.10-16:

Evrei 13.10-16: Noi avem un altar, din care n-au drept să mănânce cei ce fac slujbă în

cort. În adevăr, trupurile animalelor, al căror sânge este dus de marele preot în Locul prea sfânt, pentru păcat, sunt arse de tot, afară din tabără. De aceea și Isus, ca să sfințească norodul cu Însuși sângele Său, a pățimit dincolo de poartă. Să ieșim dar afară din tabără la El, și să suferim ocară Lui. Căci noi n-avem aici o cetate stătătoare, ci suntem în căutarea celei viitoare. Prin El să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică, rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui. Și să nu dați uitării binefacerea și dărnicia, căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea Îi plac.

Când Israel a dansat în jurul vițelului de aur, era poporul lui Dumnezeu și în această situație, dar Moise a luat cortul și l-a așezat în afara taberei (căci acest cort *nu mai putea* să stea în mijlocul taberei stricate), și fiecare, care voia să slujească Domnului, ieșea afară, în afara taberei, părăsea poporul păcătos, ca acolo, afară, să slujească lui Dumnezeu. Tot așa este și aici. Apostolul a scris evreilor, că și ei trebuiau să iese afară, în afara „taberei”; „tabăra” era pentru ei în timpul acela Ierusalimul, Cetatea lui Dumnezeu. Evreii ar fi putut spune: „De ce? Noi suntem aici în cetatea lui Dumnezeu; Dumnezeu ne-a dat acest loc!” Exprimat în limbajul nostru: este doar „biserica părinților noștri”; noi vrem să rămânem credincioși acestei biserici, oricât de mare ar fi decăderea și stricăciunea din interiorul ei. Dar Cuvântul lui Dumnezeu spune: gândește-te, că dacă tu vrei să găsești pe Domnul Isus, trebuie să ieși afară din tabără. Și El a ieșit afară din tabără, și acolo El a suferit pentru păcate. Dacă vrei să-L găsești, trebuie să-L urmezi acolo.

Lumea religioasă, care a dat afară pe Domnul Isus din sistemul ei religios, nu va trata altfel pe credincioși, decât a tratat pe Domnul lor. »Dacă M-au prigonit pe Mine, vă vor prigoni și pe voi«, a spus Domnul Isus în Ioan 15. Dacă vrei să-l aparții, atunci trebuie să suporti consecințele. Locul, pe care El l-a ocupat pe pământ, este în afara sistemului religios, pe care oamenii l-au construit. *Acolo* a luat asupra Sa batjocura și suferințele.

Locul slujbei divine

Noi avem și un loc în afara taberei, în afara oricărei religii omenești. Oricât de mulți ar fi copiii lui Dumnezeu care sunt în tabără, locul nostru însă nu este acolo, deoarece Domnul Isus nu a putut să rămână acolo, ci a murit în afara cetății. Acesta este locul, spune Cuvântul aici, care este valabil și pentru voi, dacă vreți să-L urmați pe Domnul Isus. Pe El Îl puteți găsi pe pământ numai *într-un singur loc*, și anume în afara „taberei”. Noi nici nu vrem un alt loc; nu pentru că acest loc este așa de atrăgător pentru carne (firea pământească) sau pentru că este așa de plăcut să te strângi laolaltă ca o grupă mică într-un oraș sau într-un sat, despărțit de cei mai mulți creștini. Gândul de a lăsa la o parte marea mulțime de creștini și să te strângi despărțit de ei, nu este în sine nicidecum ademenitor. Dar Domnul Isus a spus: Eu am suferit în afara serviciilor divine omenești, și dacă voi vreți să Mă găsiți pe pământ, atunci voi trebuie să fiți acolo. Nu există un alt loc.

Dar este un loc minunat, căci noi citim în Evrei 13.15, că acesta este locul unde noi aducem lui Dumnezeu o jertfă de laudă, aceasta este rodul buzelor, care mărturisesc Numele Lui. Când noi ne strângem aici duminică dimineața, în afara taberei, deoarece vrem să fim la Domnul Isus, deoarece El este în mijlocul nostru, atunci de fiecare dată aceasta creează o impresie adâncă asupra noastră. Atunci putem în fiecare duminică dimineața să simțim în mod

deosebit apropierea Sa, prezența Sa, așa că venim la Dumnezeu profund impresionati cu jertfele noastre de laudă, cu »rodul buzelor, care mărturisesc Numele Lui«. Exact așa cum ucenicii în prima zi a săptămânii, în ziua învierii, erau de asemenea (simbolic) strănși »în afara taberei«, despărțiți de sistemul religiei iudaice, tot așa noi avem voie să ne strângem despărțiți de marea mulțime a simplilor mărturisitori. Acolo vine, în prima zi a săptămânii, Domnul Isus în mijlocul nostru, ne arată mâinile Sale și coasta Sa și spune: »Pace vouă!« De fiecare dată când venim împreună, ca să aducem adorare, El vine în mijlocul nostru și ne arată mâinile Sale și coasta Sa. De ce face El aceasta? Deoarece El știe, cât de uituci suntem noi. Pentru că El știe, cât de repede uităm cât a suferit El pe cruce, ce dureri mari a trebuit El să sufere, cum au fost străpunse mâinile Lui, cum a fost străpunsă coasta Lui, și din ea a curs sânge și apă. Da, pe cruce El a fost părăsit de Dumnezeu, atunci când Dumnezeu L-a făcut păcat, când Dumnezeu, spus cu foarte mare respect, în afara taberei L-a mistuit ca jertfă pentru păcat. Așa vine El în mijlocul nostru. Gândești tu, că astăzi este altfel decât a fost la ucenici: »Ucenicii s-au bucurat, când au văzut pe Domnul?« Inimile lor au fost pline, până la revărsare, căci au zis: »Este Domnul!« Și ei au spus lui Toma, care nu a fost împreună cu ei: »Noi am văzut pe *Domnul!* El a fost în mijlocul nostru. Noi L-am văzut, ca pe Acela care a suferit și a murit!«

În acest scop ne roagă Domnul să ne strângem. În zilele noastre El nu este cu Trupul în mijlocul nostru, nu este vizibil ochilor noștri; dar așa cum El a arătat *acolo* mâinile și coasta Sa, tot așa El ne-a dat semnele pâinii și vinului. Dacă în creștinism în afară de aceste semne nu este nimic vizibil pentru ochii noștri, nimic în exterior, ci totul este spiritual, El a dat totuși aceste semne vizibile ale pâinii și vinului, ca să vină în întâmpinarea slăbiciunii noastre. Când privim pâinea și vinul, să ne aducem aminte de trupul Său, care a fost dat la moarte, și de sângele Său, care s-a vărsat. Noi trebuie să mâncăm din această pâine, spune 1 Corinteni 11, și prin aceasta vestim moartea Sa. Când pâinea și vinul stau *despărțite* pe masă, ne aducem aminte, că trupul și sângele Său au fost despărțite în moarte. El a fost mort.

El a venit odinioară la un om, care nu a fost cu doi sau trei, ci a fost singur pe insula Patmos, de asemenea »în ziua Domnului«, duminica. Acesta era Ioan în singurătatea lui. Domnul Isus a venit acolo la el. El S-a gândit la acest frate singuratic, care nu putea să ia parte la întrunirile credincioșilor, și îi spune: »Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor.« Tot așa vine Domnul Isus la noi și spune: »am fost mort.« Și noi vedem semnele morții Sale și ne aducem aminte, că El a fost mort. Noi frângem pâinea și bem din pahar, și prin această acțiune simplă vestim, fără să spunem ceva altora, că moartea Lui a avut loc (1 Corinteni 11.26). Aceasta este o masă minunată de înmormântare! Aducerea aminte de un preaiubit al nostru, care este mort, în mod normal nu este un prilej de bucurie. Dar noi ne gândim la Cineva, care *a fost* mort și care acum trăiește veșnic. El Însuși este viu în mijlocul nostru și ne arată mâinile Sale și coasta Sa. De aceea pentru noi nu este o amintire tristă de o moarte, căci știm, că El *a fost* mort și a înviat, și trăiește veșnic. De aceea din inimile noastre vin jertfe de laudă, și de aceea avem voie să aducem rodul buzelor noastre, noi, cei care mărturisim Numele Lui.

Aceasta o găsim și în 1 Petru 2.4: »La care venind, ca la o Piatră vie, într-adevăr lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu, și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos.« Este același gând, ca și în Evrei 13. La cine venim noi? La

Domnul Isus. Dar cine este El? El este o »Piatră vie« - acesta este un aspect. El este un fundament viu, Piatra din colțul clădirii lui Dumnezeu. Noi ne strângem în jurul unei Persoane vii. Dar aici se mai spune: »Într-adevăr, lepădată de oameni«. Petru scrie credincioșilor dintre Iudei, care trăiau în mijlocul concetățenilor lor dușmani. Concetățenii cunoșteau pe Domnul Isus numai ca pe Unul care a murit pe cruce. Ei înșiși L-au lepădat și înlăturat. Iudeii întorși la Dumnezeu trebuiau să trăiască în mijlocul unor astfel de oameni. Când apoi au ieșit afară la Domnul Isus, li s-a adus permanent aminte, că ei au ieșit afară la Cineva, care a fost lepădat de concetățenii lor. Pentru noi este tot așa. Noi ne strângem la Cineva, care a fost lepădat de lumea aceasta. Noi trăim exact în aceeași lume, ca și credincioșii de atunci, o lume, care este așa de rea, că a alungat afară pe Fiul lui Dumnezeu și L-a răstignit. Această lume nu s-a schimbat, este aceeași lume! Domnul Isus ne spune: »Ei vă vor urî și pe voi.« Dacă noi pe pământ ne strângem în jurul Lui, atunci trebuie să fie într-un loc, care este despărțit de lumea aceasta, despărțit de religiile omenești, despărțit de tot ce vine din carne (firea pământească), din această fire pământească rea, stricată, care a dus pe Domnul Isus la cruce.

Acesta este locul, care este descris aici, situat în afara a tot ce este de la oameni, căci El a fost lepădat de oameni și dus pe cruce; dar în același timp este locul, unde noi Îl vedem ca Cel viu, ca Acela, care a fost mort și care trăiește veșnic.

Preoți sfinți

Și aici vedem același rezultat, ca și în Evrei 13. Noi suntem o casă spirituală. Nu este așa, cum deseori spun mulți creștini, că noi ne strângem în Casa lui Dumnezeu, ca și cum această încăpere, oricât de frumoasă ar fi ea, ar fi o „Casă a lui Dumnezeu”! Am spus, că în creștinism nu există nimic exterior. Această încăpere nu este nimic altceva, decât o încăpere ca toate celelalte, în care au loc anumite întruniri. Această încăpere nu este mai sfântă decât celelalte clădiri. Nu această încăpere este Casa lui Dumnezeu, ci *credincioșii* constituie Casa lui Dumnezeu. Așa cum la Iudei totul era exterior, la început un cort, apoi un Templu, tot așa noi constituim o Casă a lui Dumnezeu *spirituală*. Noi, toți credincioșii împreună, sunt zidiți ca pietre într-o Casă. De ce suntem noi o Casă? Da, de aceasta este legat un gând foarte frumos. La ce servea Casa lui Dumnezeu în Vechiul Testament, Cortul întâlnirii, și mai târziu Templul? Ea servea la aceea, că Dumnezeu putea să locuiască în mijlocul poporului Său! Acest Dumnezeu mare, pe care »cerurile și cerul cerurilor nu-L pot cuprinde« , așa cum a spus Solomon, Acestui Dumnezeu I-a plăcut să locuiască pe pământ într-o casă materială, într-o casă din scânduri de lemn și învelitori din in. Aceasta putea să fie numai un indiciu simbolic la lucrurile care astăzi sunt prezente pe pământ: o Casă *spirituală* – aceasta sunt credincioșii înșiși. Dumnezeu nu locuiește *la noi*, Dumnezeu locuiește *în noi*, în fiecare credincios personal. 1 Corinteni 3.13 spune, că Adunarea în totalitatea ei este un Templu în care locuiește Dumnezeu, Duhul Sfânt. Dumnezeu locuiește astăzi pe pământ în Adunare. Aceasta este ceva cu totul absolut nou. În Vechiul Testament Dumnezeu nu a locuit *în om*, El a locuit *la oameni*, dar în același timp strict despărțit de oameni înapoia unei perdele. Dar astăzi Dumnezeu locuiește *în oameni*, în Adunare ca întreg, și *în fiecare credincios în parte*. Aceasta este această Casă spirituală.

Dar în Vechiul Testament mai există o a doua „casă”, pe care vreau s-o amintesc, căci ambele aparțin împreună. Prima casă a fost casa lui Moise. Moise a fost constructorul cortului

întâlnirii. Dar și fratele lui, Aaron, a avut o casă. Casa lui Aaron, noi știm foarte bine aceasta, erau fiii lui. Familia preotească a lui Aaron era casa lui Aaron. Ambele case constituie împreună un tablou frumos al Adunării. Moise este un tablou al Domnului Isus ca învățător al poporului lui Dumnezeu, și Aaron este un tablou al Domnului Isus ca Mare preot. Acestea le găsim acum unite în Hristos. Evrei 3.1 Îl numește »Apostolul (aceasta înseamnă, Trimisul lui Dumnezeu, așa cum a fost Moise) și Marele Preot (Aaron) al mărturisirii noastre.« Moise și Aaron uniți într-o persoană! Evrei 3.6 arată, că noi suntem acum Casa Fiului lui Dumnezeu, așa cum Moise avea o casă, și Aaron avea o casă. Ce facem noi, atunci când ne strângem laolaltă ca credincioși? Noi dăm expresie pe pământ acestei Case spirituale, în care lucrează Dumnezeu Duhul Sfânt, unde locuiește El. Dar noi venim aici și ca și „casă a lui Aaron”, ca familie preotească, așa cum găsim în 1 Petru 2.5: »o casă duhovnicească, o preoție sfântă, ca să aducem jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos«.

Noi ne strângem aici ca și Casă a lui Dumnezeu, ca credincioși, în care locuiește Dumnezeu. De ce Dumnezeu Și-a făcut locuință pe pământ? De ce Duhul Sfânt Și-a făcut locuință în trupurile noastre? Pentru ca Duhul Sfânt să ne poată prezenta slava lui Hristos și să ne dea puterea și aptitudinea să laudăm această slavă prin lucrarea preotească spirituală a noastră! Probabil că acesta este un gând greu de înțeles, dar el este deosebit de important pentru fiecare credincios. Țelul lui Dumnezeu cu credincioșii pe pământ este puțin cunoscut. Întrebă pe creștinii din jurul tău, ce așteaptă Dumnezeu, după părerea lor, de la ei pe pământ. Unul spune, că noi trebuie să fim credincioși în fapte bune. Un altul va spune probabil, că noi trebuie să mărturisim mult despre mântuirea noastră. Dar 1 Tesaloniceni 1 spune, că noi ne-am întors de la idoli, ca să slujim Dumnezeului celui viu și adevărat! Și care este cea mai înaltă slujire, pe care credinciosul o poate face pentru Dumnezeu? Cea mai înaltă slujire este aceeași slujire, care și în Israel a fost cea mai înaltă slujire: slujirea preotească. Un credincios nu poate pe pământ să facă o slujire mai înaltă decât slujirea preotească.

La începutul Reformei, unul din gândurile, care a fost descoperit în Scriptură, a fost, că în Biserică nu există nicio clasă de preoți, nicio grupă spirituală, care să stea deasupra mulțimii, ci că toți credincioșii sunt preoți: deci o preoție *generală*. Dar aceasta nu este suficient! Nu este suficient să *ști*, că toți credincioșii sunt preoți! Unde a devenit *vizibil* în protestantism, că într-adevăr toți credincioșii au voie să slujească ca preoți? Da, foarte mulți creștini nici nu știu ce include slujba noastră preotească! Sarcina preotească cea mai înaltă este să jertfească. Sarcina preotului în Vechiul Testament era, să aducă jertfe. El aducea aceste jertfe pe altarul care era în curtea din față. Și *odată* pe an marele preot ducea sângele în Locul Preasfânt, prin perdea, până la tronul lui Dumnezeu. Slujire preotească înseamnă: aducerea de jertfe. Aceasta este și misiunea preotească a credincioșilor aici pe pământ. Te întreb: unde s-a realizat practic în creștinism, că creștinii aduc jertfe? Este îmbucurător că există multă dăruire pentru jertfă. Mulți creștini sunt gata să-și deschidă portmoneele. Dar aceasta nu este jertfă preotească! Alți împlinesc textual, ce spune Romani 12, că noi trebuie să aducem trupurile noastre ca o jertfă vie. Dar aceasta nu este în primul rând slujba noastră preotească. Aici se spune: jertfe *duhovnicești*. Aceasta nu este jertfa trupului nostru în sensul că noi ne-am închinat viața Domnului, ci sunt jertfe *spirituale*. Aceasta este ceva, ce se găsește în inima noastră pentru Dumnezeu și pe care noi îl aducem ca rod al buzelor noastre, jertfele de laudă din Evrei 13.

Aceasta este o chestiune serioasă și importantă! Dumnezeu roagă pe copiii Lui de pe pământ, să practice slujba preoțească. Inimile lor și buzele lor trebuie să aducă jertfe de laudă. Te întreb: unde găsim protestanți, care se strâng nu în primul rând ca să audă ce are Dumnezeu să le spună – oricât de important ar fi aceasta la timpul ei – ci se strâng cu intenția deosebită, să spună ceva lui Dumnezeu, să aducă lui Dumnezeu jertfe de laudă, de mulțumire și de adorare, și să facă slujba preoțească înaintea lui Dumnezeu? Aceasta are cea mai mare importanță. Este har, dacă ai învățat să vezi aceasta și practici cu adevărat slujba preoțească. Pentru aceasta ne strângem duminica dimineața ca o Casă spirituală, ca să jertfim, ca preoți, lucrarea de tămâiere a adorării aduse de noi.

Jertfe spirituale

Ce jertfe sunt acelea, care se aduc aici? Care este rodul buzelor noastre? Ne strângem aici la un altar în adevăratul sens al cuvântului, un altar exterior, vizibil? Nu, în iudaism totul era la exterior, așa cum în creștinism totul este spiritual și lăuntric. Se spune, că sunt jertfe *spirituale*. În Vechiul Testament puteai să fi departe de Dumnezeu, să nu fi spiritual, să fi chiar necredincios, dar dacă la exterior se respectau regulile, atunci se putea face această slujbă fără nici un fel de probleme. În creștinism însă aceasta este o chestiune spirituală. Trebuie să fi însuflețit spiritual, ca să poți face o lucrare spirituală. Nu este o slujire caracterizată de lucruri exterioare, ci este o slujire care vine din *inimă*. Jertfele noastre nu sunt cântările, pe care le cântăm. Jertfele sunt ceea ce este în *inima* noastră pentru El. Nu este ceea ce noi rostim cu gura noastră ca mulțumire și laudă, ci numai ceea ce se găsește în adâncul inimii noastre. Desigur este bine, când aceasta iese în afară prin gura noastră. Dar s-ar putea să fie, ca să se rostească lucruri minunate cu gura, în timp ce inima este rece. Slujirea, pe care noi o facem, constă în jertfe care ies dintr-o inimă fierbinte.

De aceea, prieteni dragi, Dumnezeu Însuși Și-a făcut locuință pe pământ, ca să de-a naștere la această slujbă. Dumnezeu Duhul Sfânt a coborât pe pământ. Aceasta este o realitate deosebit de importantă. Dar dacă voi întreba o sută de creștini, de ce Duhul Sfânt Și-a făcut locuință pe pământ, ce răspuns vom primi? Sunt mulți creștini, care nu știu, că Duhul Sfânt astăzi, spre deosebire de Vechiul Testament, locuiește pe pământ. Ei nu văd diferența între lucrarea Duhului Sfânt în Vechiul Testament și astăzi. În Vechiul Testament Duhul Sfânt *lucrat* de asemenea pe pământ, este adevărat! Dar Duhul lui Dumnezeu *a locuit* în cer. Acum însă, începând cu ziua cincizecimii, Duhul Sfânt are o locuință pe pământ. El a unit pe credincioși, i-a botezat într-un trup, spune 1 Corinteni 12.13. *Înainte* de acest timp nu a fost așa. Credincioșii erau copiii lui Dumnezeu împrăștiați (Ioan 11.52), unii printre păgâni, alții în Israel. Însă a venit Duhul Sfânt și a adunat pe credincioși într-o unitate. În afară de aceasta El a făcut pe credincioși o Casă spirituală, în care El Și-a făcut locuința pe pământ. De ce? Ca să ne povestească despre cer! Domnul Isus spune în evanghelia după Ioan 16, că El va trimite pe Duhul și că Duhul va lua din ce este »al Lui« și ne va face cunoscut. El ne va face cunoscut, cum este Domnul Isus acolo sus în cer și ne va face cunoscut slava Sa, pe care El o are la dreapta lui Dumnezeu (compară cu Ioan 7.39; 15.26; 16.7.13-15). Aceasta poate Duhul Sfânt să facă, căci în 1 Corinteni 2 se spune, că Duhul cercetează adâncimile lui Dumnezeu. El ne poate face cunoscut, care sunt adâncimile lui Dumnezeu. În același timp acest Duh este și în noi puterea, prin care noi putem să înțelegem aceste lucruri. El nu numai că le vestește, ci El ne dă înțelepciune și pricepere, ca să le înțelegem. Deci, pentru ce Și-a făcut Duhul locuință

pe pământ? O, țelul cel mai înalt (probabil că putem să spunem, singurul, căci toate celelalte rezultă din el) este, să îndrepte inimile noastre spre Domnul Isus. Robul lui Avraam a fost trimis, să ia pe Rebeca, mireasa lui Isaac, pentru Isaac din Padan-Haran, și s-o ducă la Isaac. Așa a venit Duhul Sfânt, ca să ne călăuzească prin pustie, și să ne îndrepte mai dinainte privirea spre Mire, spre Hristos. Duhul Sfânt nu a venit pe pământ să se scoată pe Sine în evidență, ci pe Domnul Isus.

De aceea noi suntem așa de mulțumitori, că am primit Duhul lui Dumnezeu. Fiecare copil al lui Dumnezeu, care are pace cu Dumnezeu, are dreptul să știe, că Duhul locuiește în trupul său.

În felul acesta ne strângem noi duminică dimineața, conștienți, că totul a fost înfăptuit, că totul este în ordine. Noi avem dreptul să ne odihnim pe o lucrare înfăptuită, căreia nu trebuie să i se mai adauge nimic. Noi nu trebuie să mai vărsăm sânge și nici să aducem o jertfă de sânge. Aceasta a făcut-o Domnul Isus, și noi avem dreptul să ne amintim de acest fapt. El Însuși este în mijlocul nostru. El este, Cel care în Psalmul 22 spune: »Vreau să Te laud în mijlocul Adunării«. El este Cel care intonează acolo cântarea de laudă. Îl vedem acolo cu ochii noștri spirituali. El ne-a dat în inimile noastre Duhul Său, pentru ca noi să privim spre El, Cel care este în mijlocul nostru și spune: »Priviți mâinile Mele și coasta Mea. Atunci de la sine se ridică, lucrat de Duhul, *lauda, mulțumirea și adorarea* din inimă.

Acestea sunt trei lucruri diferite. Mulțumirea stă pe primul loc. Mulțumirea este forma cea mai de jos a jertfelor, pe care noi le putem aduce. „A mulțumi” înseamnă că noi suntem mulțumiți cu ce a făcut Domnul Isus pentru noi. Și aceasta putem s-o facem duminică dimineața. Noi spunem: „Îți mulțumim, Doamne Isuse, pentru tot ce ai făcut la cruce pentru noi, că ai părăsit cerul și ai murit aici pentru noi, și prin aceasta noi suntem împăcați cu Dumnezeu.” Aceasta este mulțumirea. Noi nu vom putea niciodată pe pământ să-l mulțumim în deajuns. Dar lauda merge mai departe. Noi Îi suntem mulțumitori nu numai pentru ce a făcut pentru noi, ci noi Îl admirăm *pe El Însuși* din cauza a ceea ce a făcut pentru noi. Putem spune: „Te laudăm, Doamne Isuse, pentru că ești așa de mare, pentru că ești așa plin de dragoste, așa plin de har, că ai făcut *această* lucrare pentru noi!” Și dacă cu adevărat firea pământescă (carnea) nu se amestecă, dacă Duhul primește ocazia deplină să îndrepte inimile noastre spre Domnul Isus, atunci pentru un timp vom uita eul nostru propriu. Atunci vom uita *chiar* și ce am primit, și *chiar* mântuirea noastră. Atunci ochii noștri și inima noastră vor fi îndreptate numai spre slava Lui lăuntrică și personală. Atunci se poate întâmpla, dacă noi suntem cu adevărat așa de aproape de Domnul, că în inimile noastre ia naștere *adorarea*. Atunci nu se spun multe. Din fericire sunt unele momente de tăcere (compară cu 1 Corinteni 14.28). Momente, în care noi stăm în liniște înaintea lui Dumnezeu. Dacă în inimă este prezentă adorarea, atunci nu trebuie vorbit mult. Adorarea este așa de mare, de bogată, aproape că nu se poate exprima prin cuvinte. Când inima este așa de plină de harul Său, și când inima noastră este umplută de dragostea Tatălui, care a dat pe singurul Său preaiubit, chiar să moară, da, atunci inima noastră poate fi umplută cu adorare pentru Dumnezeu și Tatăl Său, care acum este Dumnezeul nostru și Tatăl nostru. Pe El putem să-L admirăm din cauza dragostei Sale și a îndurării Sale față de păcătoși. Toate acestea vrea Duhul să le producă în inima noastră.

Adorarea

Observi tu cât de departe merge aceasta în comparație cu o liturghie planificată, unde totul este scris pe hârtie, unde totul este „programat”, unde Duhul nu mai poate să lucreze *liber*? Tu nu poți citi adorarea ta de pe o foaie de hârtie. Tu nu poți „planifica mai dinainte” cântările tale de adorare și să le faci cunoscut mai dinainte prin proiectarea lor pe pereții bisericii. Adorarea este ceva, pe care numai Duhul lui Dumnezeu poate s-o lucreze și care se naște spontan în inimile noastre. Aceasta are loc, când Domnul Isus îndreaptă inimile spre suferințele sale, spre moartea Sa, spre învierea Sa, da, spre Sine Însuși. De aceea este numai Unul, de care noi suntem dependenți în serviciul divin, nu de rânduielile omenești, ci de Domnul Isus Însuși, care prin Duhul Său ne îndreaptă inimile spre Sine Însuși și spre Tatăl.

În privința aceasta vreau să citesc ceva din evanghelia după Ioan 4.20-24. În acest capitol găsim un principiu de cea mai mare importanță, dacă vrem să corespundem etalonului serviciului divin, pe care Domnul Isus ne-a învățat în Cuvântul Său. Găsim aici istoria femeii samaritence, care pe parcursul discuției întreabă pe Domnul Isus: »Trebuie să ne închinăm pe muntele Gerizim, sau în Ierusalim?« Domnul Isus a putut să răspundă, numai ceea ce era valabil în timpul acela, și anume, că Dumnezeu a dat Ierusalimul ca singurul loc de închinare. Dar după aceea spune: »Dar va veni ceasul, și acum *a și venit*«, căci Eu am venit. Am venit să descopăr, cine este Dumnezeu cu adevărat, și anume: *Tată. Acum* a sosit ceasul, ca Dumnezeu să nu mai fie adorat numai într-un anumit loc geografic, în Ierusalim. Când Dumnezeu nu a fost încă desăvârșit revelat și a existat numai o slujire exterioară, atunci a existat și un loc exterior al slujbei divine, cetatea Ierusalim. Capitolul 12 din cartea Deuteronom spune despre acest loc, încă necunoscut în timpul acela, că israeliții trebuiau să-și aducă acolo toate jertfele lor. Acolo trebuiau să-și facă slujba lor exterioară. Însă acum vedem aici pe Fiul lui Dumnezeu, și El este întrebat, unde trebuie să aibă loc adorarea. El știa, cine era Dumnezeu, căci El a fost din veșnicie la sânul Tatălui. El a fost singurul, care a fost din veșnicie subiectul dragostei Tatălui și al sentimentelor Duhului Sfânt. El a venit din nemijlocita prezență înaintea Tatălui, ca să facă cunoscut, cine era Dumnezeu. Dumnezeu este în adâncul ființei Lui „Tatăl”. Dumnezeu dorește să fie numit de noi „Ava, Tată”. Așa se exprimă duhul înfierii.

La aceasta aparține faptul, că Dumnezeu nu mai vrea să I se slujească în chip exterior, limitat. Aceasta era într-adevăr posibil în Vechiul Testament. Dar Scriptura însăși spune, că cele vechi erau numai o umbră a realității, care urma să vină. În epistola către Coloseni 2 scrie, că acum, când a venit Hristos, tablourile, umbrele, au fost înlocuite de realitate. Dar unde se vede aceasta în creștinătate? Planul de bază în serviciile divine din bisericile protestante este bazat pe sistemul iudaic, și anume, este bazat pe ceea ce stă scris în Vechiul Testament. Felul în care se slujea lui Dumnezeu, chiar din primul secol al creștinismului, era iudaic. Apostolul Pavel, și alți apostoli, au atenționat în privința aceasta în scrisorile lor adresate Galatenilor, Colosenilor, Evreilor; și *cu toate acestea* s-a revenit în primele secole al creștinismului la această formă iudaică a serviciului divin. De ce? Deoarece carnea (firea pământească) dorește totdeauna după ceva vizibil, după ceva, care este înaintea ochilor, pe care să-l vedem și să-l apucăm cu mâna. Carnea este sensibilă la lucrurile exterioare: biserici frumoase, ținută de ceremonie, muzică frumoasă, liturghii frumoase. Dar dacă privim la aceste lucruri exterioare, și nu la ce este *spiritual*, atunci ratăm adevărul creștinismului. De aceea este mai bine să ai o încăpere, care să fie pe cât posibil de simplă, fără nicio împodobire inutilă, unde inimile nu sunt distrase, ci sunt îndreptate numai spre El. Căci totul este spiritual! De aceea

spune Domnul Isus: »Vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; fiindcă *astfel* de închinători dorește Tatăl«!

Tatăl caută deja de 2000 de ani oameni, care l se închină în duh și în adevăr. Unde se mai găsește o astfel de închinare (adorare)? Imaginează-ți, că noi duminica, așa cum fac mulți creștini dragi, am cânta numai Psalmi! Ar primi atunci Tatăl adorarea care l se cuvine? În Psalmi, de exemplu, nu se găsește niciunde, că Dumnezeu este „Ava, Tată” pentru fiecare credincios personal. Aceasta nici nu era posibil, căci Dumnezeu a fost revelat ca Tată abia în Domnul Isus. El era Fiul Tatălui, numai El cunoștea din veșnicie inima Tatălui. În Vechiul Testament Dumnezeu a dat poporului Său cuvinte corespunzătoare, ca să-l slujească și să-l laude. »Tot ce are suflare, să laude pe Domnul«, spune Psalmul 150. Înțelesul acestor cuvinte putea în timpul acela să fie numai atât cunoscut, cât Dumnezeu era revelat. Dumnezeu S-a revelat ca Cel Atotputernic, Cel Preaînalt, și așa mai departe, dar niciodată ca un Tată plin de dragoste, al cărui copil sunt eu. Noi cunoaștem pe Dumnezeu în felul acesta abia după ce El a fost deplin revelat prin Fiul și prin Duhul. În Vechiul Testament Dumnezeu putea să spună numai comparativ; »Cum se îndură un Tată de copiii lui, așa se îndură Domnul de cei ce se tem de El« (Psalmul 103.13). Dar aceasta este numai o comparație. Dumnezeu nu este în sens biblic Tatăl meu, Dumnezeu este *cu adevărat* Tatăl meu. El nu m-a adoptat ca și copil, ci eu sunt copilul Lui prin naștere. Eu am dreptul să mă numesc copil al lui Dumnezeu, deoarece am avut dreptul să cred în Domnul Isus și pentru că sunt născut din Dumnezeu; așa spune evanghelia după Ioan, capitolul 1. Pe baza nașterii din nou, Dumnezeu a devenit tatăl meu. Așa trebuie eu să mă închin Lui. Eu trebuie să mă închin Lui în duh și adevăr. „În duh” înseamnă: în chip spiritual, în opoziție cu toate lucrurile exterioare, care erau prezente în serviciile divine din Vechiul Testament. Dumnezeu nu mai vrea acum să l se slujească cu lucruri exterioare. În Vechiul Testament erau, de exemplu, instrumente muzicale, care însoțeau slujba. »Lăudați-L cu instrumente cu coarde, cu harfa și alăuta«, acesta era felul în care poporul lui Dumnezeu slujea în timpul acela lui Dumnezeu. Acum se slujește lui Dumnezeu în chip spiritual, numai cu inima. De aceea nu avem o anumită clasă de „preoți”, care să trebuiască să conducă strângerile laolaltă. O organizație spirituală în întrunirile creștine este pur iudaică și nu este în concordanță cu poziția noastră ca preoție sfântă, care aduce jertfe spirituale. *Toți* credincioșii sunt preoți! Dumnezeu nu cere astăzi nicio organizație bisericească sau liturghie. Și acestea sunt vechi-testamentale. În Vechiul Testament slujba era scrisă cuvânt cu cuvânt. De aceea 2 Corinteni 3 spune că era o slujbă a literei. Și litera omoară, duhul însă dă viață.

Dumnezeu trebuie adorat în adevăr, în concordanță cu adevărul deplin revelat, pe care Dumnezeu l-a descoperit în chip desăvârșit în Domnul Isus și mai târziu prin »Duhul adevărului«, așa cum îl numește Ioan 15. Ce trist este, că mulți creștini se așează pe treapta revelării lui Dumnezeu în Vechiul Testament. Dumnezeu S-a revelat mult mai mult în Domnul Isus. El S-a revelat ca Tată, și de aceea El vrea să fie adorat de copiii lui ca tată, nu de un popor care adoră un Duh aflat înapoia unei perdele. Ah, ce minunat ar fi, dacă mai mulți creștini ar înțelege, că perdeaua a fost cu adevărat sfâșiată. Noi nu trebuie să așteptăm, așa cum făcea poporul Israel, până când marele preot se reîntoarce din Locul Preasfânt, ca să știm, dacă sângele a fost stropit pe capacul ispășirii. Noi avem voie să vestim moartea Domnului la altarul din pustie, acesta este Masa Domnului (vezi Maleahi 1 și 1 Corinteni 10). Noi suntem preoți, dar noi avem voie să facem ceva, ce nu putea să facă niciun preot din

Vechiul Testament, și anume, să intrăm în Locul Preasfânt. Jertfele de laudă, care se înalță în inimile noastre, atunci când admirăm marea jertfă a Domnului Isus, putem să le ducem prin perdea în Locul Preasfânt, căci perdeaua este sfâșiată. Noi avem voie să ne apropiem de tronul harului, care se află în Locul Preasfânt, la chivotul legământului, acesta este Domnul Isus, care acum stă la dreapta lui Dumnezeu pe scaunul Său de domnie. Acolo, *înaintea* acestui scaun de domnie al lui Dumnezeu, avem voie să venim cu jertfele noastre de laudă și de mulțumire. Ce minune a harului! Domnul Isus a deschis acest drum prin perdea, aceasta este Trupul Său de carne (Evrei 10.19). Să intrăm prin El. El a pregătit drumul prin sângele Său, care acum este pe capacul ispășirii. Lucrarea de împăcare este terminată. Dumnezeu a fost pe deplin satisfăcut. Capacul ispășirii nu mai este acum un scaun de judecată al lui Dumnezeu cu executorii judecătii așezați pe el, heruvimii, ci este un scaun de har.

Rugăciunile

Și pe parcursul săptămânii, în timpul orelor noastre de rugăciune, avem voie să ne apropiem de acest scaun de har (Evrei 4). Noi nu trebuie să ne oprim la altarul tămâierii, ci avem voie să intrăm prin perdea la scaunul de har din Locul Preasfânt. Ca credincioși noi avem dreptul să aducem în comun nevoile noastre înaintea scaunului harului, ca să primim îndurare și să găsim har la vreme de nevoie. Ce scaun minunat! Ce har, că noi avem voie să intrăm și să ne apropiem pe drumul pe care Domnul Isus Însuși l-a deschis, și în puterea Duhului Sfânt, care Și-a făcut locuință pe pământ în noi, ca să ne vestească despre Hristos și să facă inimile noastre să ardă pentru El! Desigur, nu numai atunci când suntem adunați aici, ci în orice moment al vieții noastre.

Slujirea în Cuvânt

În această încăpere are loc duminica după masa o întrunire. În 1 Corinteni 14.15,16 citim, că în Adunarea din Corint, exact așa ca și în această încăpere, se aduceau laude și mulțumiri. Corintenii cunoșteau un serviciu divin, în care ei aduceau Domnului laudă și mulțumire. Dar ei cunoșteau și un alt fel de strângere laolaltă, când ei nu aduceau ceva lui Dumnezeu, ci unde primeau ceva. Citim aceasta în versetul 26: »Când vă adunați laolaltă, dacă unul din voi are o cântare, altul o învățătură, altul o descoperire, altul o vorbă în altă limbă, altul o talmăcire, toate să se facă spre zidirea sufletească.« (1 Corinteni 14.26) Psalmii, despre care se vorbește aici, nu sunt Psalmii Vechiului Testament. Cuvântul „Psalm” înseamnă „o cântare de laudă”. Propunerea de cântări nu era făcută de *un păstor*, care trebuia să conducă totul. Nu, *unul* avea un Psalm, *altul* avea o învățătură (deci o expunere din Cuvânt), *un altul* vorbea într-o limbă străină; aceasta avea loc în timpul acela, în care Duhul Sfânt putea să-Și desfășoare în mod deosebit în Adunare puterea și energia. În ceea ce privește această vorbire în limbi, vedem în acest capitol, că în strângerile laolaltă ale Adunării era îngrădită, deoarece ea este o mărturie exclusiv pentru cei necredincioși. Deci acest dar nu avea un loc direct în strângerile laolaltă ale credincioșilor. Alții aveau o descoperire, sau alta. Descoperiri noi nu mai primim astăzi. Cuvântul lui Dumnezeu este complet. Noi nu trebuie să mai adăugăm descoperiri. Apostolul Pavel scrie în Coloseni 1.25, că el a întregit Cuvântul lui Dumnezeu. Ultima descoperire, și anume, taina Adunării, Dumnezeu ne-a făcut-o cunoscut prin apostolul Pavel, și prin aceasta Cuvântul lui Dumnezeu este complet. Noi nu trebuie să ne mai așteptăm la descoperiri noi în mijlocul nostru.

»Cât despre proroci, să vorbească doi sau trei, și ceilalți să judece.« Deci în Adunarea din Corint existau proroci. Ce este un proroc, găsim foarte clar în versetul 3, căci acolo se spune: »Cine procește, dimpotrivă, vorbește oamenilor, spre zidire, sfătuire și mângâiere.« (1 Corinteni 14.3) Cuvântul „a proroci” înseamnă de fapt: vorbire în numele sau din apropierea lui Dumnezeu. Și aceasta ne amintește de 1 Petru 4.11: »Dacă vorbește cineva, să vorbească cuvintele lui Dumnezeu.« Cuvintele noastre trebuie să fie așa fel, ca ele să vină prin puterea Duhului direct de la Dumnezeu Însuși ca și „oracole ale lui Dumnezeu”, acestea sunt cuvinte, care într-o anumită situație, în anumite împrejurări își găsesc aplicarea lor deosebită. Așa vorbesc prorocii, deci frații, care au primit de la Domnul un dar, ca să ne facă cunoscut, ce vrea Domnul să ne spună într-un anumit moment deosebit. Ei vorbesc din apropierea Domnului cuvintele prin care noi suntem îmbărbătați (aceasta înseamnă: zidiți, consolidați în adevăr), prin care noi suntem atenționați (când sunt prezente slăbiciuni, sau este prezent răul, sau sunt greșeli) și prin care suntem mângâiați (dacă suntem întristați).

Când suntem strânși ca Adunare, și sunt prezenți probabil patru, cinci sau mai mulți profeți, căroră Domnul le-a dat harul să zidească, să sfătuiască și să mângâie în Adunare, crezi tu că unul sau altul din profeți știe cu ce trebuie zidit, muștră sau mângâiat? De unde să știe ei, care sunt cuvintele necesare pentru zidire și muștrare? Probabil că sunt greșeli, care au rămas ascunse, păcate, despre care nimeni nu știe nimic. Și cu toate acestea trebuie vorbit despre ele! Căci un proroc vorbește din apropierea lui Dumnezeu cuvintele, de care oricine are nevoie. Cine știe ceva despre necazurile ascunse, pe care mulți credincioși le au? Noi nu știm cine trebuie mângâiat și cum trebuie mângâiat. De aceea este necesar, ca frații, care vorbesc, să nu se gândească acasă: „Despre ce temă interesantă aș putea să vorbesc eu astăzi?” Sau: „Ce ar putea să fie spre zidire, muștrare și mângâiere?” Un frate nu știe aceasta, deoarece el nu cunoaște necazurile și nevoile Adunării. În afară de aceasta, niciunul din profeți nu știe mai dinainte, dacă tocmai el va fi folosit în această după masă, să facă lucrarea. De unde ar putea el să știe? În funcție de situație, Domnul Însuși Își va alege uneltele. Domnul va decide cine dintre proroci să vorbească mai întâi. Probabil chiar doi sau trei, dar nu mai mulți. Ascultătorii nu vor putea să asculte mai mulți, și să primească ce se spune. Dar doi sau trei, aceasta ar fi cel mai bine, pentru ca fiecare să primească ce este al lui.

Așa stau frații și surorile duminică după masa împreună. Toți frații și surorile, dacă au o stare spirituală bună, vor fi în rugăciune înaintea Domnului. Ei roagă pe Domnul, ca El să scoată pe fratele, sau pe frații, pe care El vrea să-l folosească ca unealtă a Sa în această oră, ca să le slujească. Ei roagă pe Domnul, ca El facă cunoscut textul din Cuvântul Său, care să fie citit, și care este cel mai potrivit, ca să-i zidească, să-i muștre și să-i mângâie: „Mângâie, învață, hrănește, îngrijește, dă fiecăruia de aici, ce are nevoie”, cântăm noi într-o cântare. Atunci unui frate îi va deveni clar, dacă Domnul vrea să-l folosească. Lui îi va deveni clar, despre care text trebuie să spună ceva. Dar ce trebuie să spună din textul acela, el nu știe încă. Cum ar putea el să știe, căci numai Domnul știe. Dacă acest frate este obișnuit, ca în viața lui zilnică, de luni și până sâmbătă, să se pună sub călăuzirea Duhului, atunci nici duminica nu va fi așa de greu, să se pună sub călăuzirea Duhului, așa că Duhul poate să-i facă clar, ce să spună. El nu poate cuvintele, pe care Domnul le va da în momentul *acela*, că le citească de pe hârtie, care au fost scrise ieri, sau anul trecut! Ceea ce Domnul dă, dă acum și aici! El lucrează prin Duhul în inimă. Tocmai *aceasta* este importanța deosebită a coborârii Duhului pe pământ. Niciodată

nu putem să prețuim suficient darul Duhului Sfânt. El vrea să călăuzească pe credincioși în strângerile lor laolaltă.

Postfață

Am încercat, să schițez pe scurt strângerile laolaltă care au loc în această încăpere, unde se stâng aceia care sunt numiți „Adunare”. Așa sunt ei *numiți*, da: dar în realitate ei nu sunt nimic altceva, decât numai o parte a Adunării propriu-zise din această localitate. Ei nu sunt mai buni sau mai evlavioși decât restul credincioșilor, și ei au același Dumnezeu și aceeași Biblie, ca și ceilalți creștini. Faptul că ei se strâng într-o încăpere deosebită, nu are loc din cauză, că ei se consideră mai buni decât ceilalți, sau pentru că ei au descoperiri deosebite. Motivul este, că ei doresc cu toată simplitatea să fie ascultători de cuvintele spuse odinioară de apostoli. Ei fac aceasta, deoarece ei vor să fie acolo, unde Domnul Isus după promisiunea Lui a spus că va fi în mijloc: acolo, unde ei vor fi adunați în Numele Lui, unde ei se supun autorității acestui Nume. Acolo ei Îl recunosc ca gazdă a Mesei Sale, acolo ei urmează (cu toată slăbiciunea) călăuzirea Duhului Său. Acolo ei admit cu toată bucuria pe toți copiii lui Dumnezeu, fără să pună condiții sectante; dar totodată, acolo ei se țin, cu o teamă sfântă, despărțiți de necredincioși, de ce este rău, de ce lezează pe Hristos în onoarea Sa, și de exteriorizările cărnii (firii pământești) religioase. Ei înșiși eșuează deseori în privința acestor lucruri, dar ei sunt ultimii, care nu consimt acestora. În inima lor este dorința, potrivit cu lumina pe care o au și în puterea Duhului lui Dumnezeu, să se strângă numai în jurul Domnului Isus și să aibă părtașia minunată cu El și cu Tatăl, la care au fost aleși înainte de vecii *toți* creștinii adevărați.

Scurtă privire de ansamblu despre strângerea laolaltă a credincioșilor

A) Pe ce bază?

- „ca Adunare” – 1 Corinteni 11.18; 14.23
- „strângere laolaltă” – Evrei 10.25

Ce este „Adunarea”?

1. Toți credincioșii începând de la Rusalii și până la răpire (Efeseni 1.22; 2.19-21; 3.10,11; 5.25-27)
2. Toți credincioșii, care sunt acum pe pământ (1 Corinteni 10.17; 12.12; Efeseni 2.22)
3. Toți credincioșii *dintr-o localitate* (1 Corinteni 1.2; 12.27; Galateni 1.2)

Central: *Masa Domnului* (1 Corinteni 10.21)

„Frângerea pâinii” = „Părtașia trupului lui Hristos” (1 Corinteni 10.16)

Caracteristica Mesei Domnului

I. Despărțirea de rău (1 Corinteni 10.21)

Răul în Adunare:

1. Persoane nemântuite (2 Corinteni 6)
2. Răul moral (1 Corinteni 5)
3. Învățăături rele (Galateni 5)
4. Legături rele (2 Ioan 9,10)

Despărțirea de rău prin:

1. „darea afară” (1 Corinteni 5.13)
2. „ieșirea afară” – despărțirea de rău

Despărțirea de:

1. lume (2 Corinteni 6.14-18)
2. iudaism (Evrei 13.13-15)
3. creștinismul de formă (2 Timotei 2.16-22)

II. Nici un sectarism (1 Corinteni 1.10; 11.18)

III. Recunoașterea autorității absolute a Domnului (Matei 18.20; 1 Corinteni 12.11; 14.26-40; 1 Timotei 3.15)

Sisteme bisericesti

- Lipsa de disciplinare și verificare exactă
- Învățătură fundamentală greșită
- Sectarism
- Rânduiești omenești

Relații reciproce între adunări

- Independență – fals
- Autoritate centrală – fals
- Hotărâri scripturistice ale adunărilor locale, care sunt general recunoscute (Matei 18.18-20) - corect

B) În ce fel?

Strângerea laolaltă ca adunare:

	Adevărul lui Dumnezeu	Practica noastră
Adunarea vorbește lui Dumnezeu	Ora de adorare/închinare	Ora de rugăciune
Dumnezeu vorbește Adunării	Studiul Cuvântului	Vestirea Cuvântului

Cina Domnului (1 Corinteni 11.20)

- Prezentarea unității (1 Corinteni 10.16,17)
- Masa de amintire (1 Corinteni 11.24)
- Vestirea (1 Corinteni 11.6)
- Altarul (1 Corinteni 10.18-21; Maleahi 1.7,12)
- Preoții (1 Petru 2.5)
- Jertfa (Evrei 13.15; 1 Corinteni 14.15-16; Ioan 4.23,24)

Ora de rugăciune

Faptele apostolilor 2.42; 12.5; Efeseni 6.18,19; 1 Timotei 2.1,2; 1 Corinteni 14.15,16

Studiul Cuvântului

Faptele apostolilor 2.42; Efeseni 4.11-16; Coloseni 1.28

Vestirea Cuvântului

1 Corinteni 12.8; 14.1,3,12,26-33

„Dacă te vei întoarce, te voi aduce înapoi și vei sta înaintea Mea. Și sacă vei scoate ce este de preț din ce este fără preț, vei fi ca gura Mea. Ei să se întoarcă la tine, dar tu să nu te întorci la ei” (Ieremia 15.19).

Tradus de la: [Die Versammlung](#)

Was lehrt die Bibel? Die Versammlung, vol. 1
Ernst-Paulus-Verlag (Neustadt/Weinstraße), 1980

Traducere: Ion Simionescu